

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 40.

3die oktober 1897.

23de aarg.

Alle i skolestuen.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. I pakker til en adresse paa over 5 ekshpr. leveres det for 40 cents, og over 25 ekshpr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Pille Beppo.

(Fortsættelse.)

Bad Antonio sit, glemte han altid for at dele det med Beppo, med sin kjære Beppo, der sørgede for ham som en far for sit store barn. Hvor lykkelig han var, naar han havde noget godt til sin lille ven! Men aldrig straalende Antonios ansigt saaledes, som naar Beppo om morgenen kunde sige til ham: „I dag er det søndag, Toni. Nu maa vi gaa og pynte os!“ Og hvor høitidelig var han ikke tilmode, naar han stod ved siden af Beppo i det store hus, som folk kaldte kirke. Han vidste at det tilhørte Gud, og at Herren her var dem særlig nær og hørte deres bønner. Og hvis det paa nogen mulig maade gik an, maatte de om søndagen faa sig et lidt bedre maaltid end ellers.

Om eftermiddagen drog de ud i byens park, hvor de frydede sig over prægtige træer og de smukke blomster. Og naar de saa om aftenen vendte tilbage til sit vante opholdssted, klagede de ikke over sit haarde leie, men knælte ned og takkede Gud for den glæde, som han havde skjænket dem. Og saa overgav de sig trygt til hans varetægt og lagde sig rolig til at sove.

Naar Beppo om aftenen kom til sin soveplads, fandt han ogsaa gjerne en anden ven der, nemlig en due. I Venedig spiller duerne en stor rolle; ingen tør tilføje dem noget ondt; især er duerne paa Markuspladsen blevne bekjendte. Beppo var en stor dyreven; men især var han glad i fugle og havde merkkelig let for at tæmme dem. Saaledes var ogsaa han og en af „Markusduerne“ blevne saa ualmindelige gode venner. Naar Beppo om aftenen nærmede sig sin seddanelige plads ved kirkeindgangen, kom Tetta, som han kaldte den, flyvende imod ham og slog med vingerne og viste paa enhver maade

sin glæde over at se ham. Og naar gutten sovne, satte Tetta sig paa hans bryst lig en slytsaand, og saa sov de tre venner trygt til morgenen. Men høit deroppe vaagede Guds trosfaste faderste over dem, han der med samme kjærlighed tænker paa alle, enten de hviler paa bløde puder eller er saa fattige, at de ikke har tag over hovedet.

* * *

Beppo stod en dag paa den store Markus plads, der er omgivet af prægtige bygninger, og i hvis ene ende den smukke Markus kirke ligger. Solen skinnede klart; men der blæste en skarp nordostvind, og det var saa koldt, at Beppo ikke sør kunde huske saadan kulde; da han om morgenen var vaagnet, havde han skjælv af kulde, og det var noget, som ikke var hændt mange gange.

Kleffen var henved to, og Markusduerne skulde snart mades. Til tegn herpaa ringes der med nogle klokker, og duerne kjender altfor godt betydningen heraf; de kommer flyvende flottevis fra alle kanter for at faa sin vante føde. Beppo pleiede som regel paa denne tid at være paa pladsen og sælge maiskorn til reisende, som under sit ophold i Venedig selvfølgelig maatte se de bekjendte duer, og som gjerne kjøbte nogle korn for at taste til dem.

Den nævnte dag havde Beppo en hel del smaa pakker med korn i sin kurv. Næste dag var det søndag, og han maatte derfor søge at tjene nok for to dage. Men mens han stod, fik han pludselig se en liden stikkelse, som var saa vidunderlig skøn, at han troede, han drømte. Midt paa pladsen stod en nydelig liden pige, hvis lysegule haar med de prægtige lokker omgav et friskt rødt barneansigt. Den lille pige havde med sig en del brødsmler for at kaste til duerne; men de var snart opbrugte. Beppo nærmede sig da og spurgte, om hun ikke vilde kjøbe maiskorn til fuglene. Pigen spurgte en dame, som ledsagede hende, om det gik an. Damen tog straks op sin pengepung, og snart var barnet ibrig isærd med at kaste korn til de vakre dyr. Hun havde saadan lyst til ogsaa at faa fat i en af duerne og klappe den; men hun var ikke istand til at faa tag i nogen. Beppo forstod, hvad hun vilde. Han saa sig om til alle kanter, plyskrede med munden og raabte: „Tetta! Tetta! Hvor er

du?" Og i næste øieblik kom hans hjære due flyvende ned og satte sig paa hans skulder. Beppo tog den og rakte den til den lille pige, idet han med stolthed sagde: "Den gjør alt, hvad jeg vil, og den sover hos mig om natten —."

"Hvor bor du da?" spurgte den lille paa daarlig italiensk.

"Jeg bor intetsteds."

"Intetsteds!" — Barnet satte op nogle store øine; hun havde vanskeligt for at tro sine egne øren.

"Det vil sige, jeg sover i kirkeindgangen derborte —."

"Derhenne i nærheden bor ogsaa vi", sagde damen, "i hotellet derborte! — Kom, Else", sagde hun til barnet, "lad os sætte os effeds, og saa kan du fortælle os mere, du lille gut."

Dertil var Beppo gjerne villig. Han fortalte om, hvorledes hans mor var død kort efter hans fødsel, og hvorledes gondolieren havde opdraget ham som sit barn. Han skjalb i stemmen, da han fortalte om den hjære pleiefars død, og hvorledes denne ikke havde haft andet at give ham end guldringen og det lille kors efter moderen.

Baade damen og den lille pige g'ente aldeles, at de var komne for at se paa duerne; de var saa aldeles optagne af den lille guts fortælling. Else holdt endnu duen i sine smaa hænder; hun trykkede den under Beppos fortælling tættere ind til sig og bøjede sig flere gange ned og kyssede dens hoved. Den lille pige tænkte paa, hvorlangt anderledes hun og hendes søst. nde havde haft det. De havde altid haft overskud af alt og aldrig kjendt nogen nød. Og dog, hvor misfornøiede havde de ikke ofte været, mens denne fattige lille gut var saa lykkelig og taknemlig mod Gud for al hans godhed.

"Har du virkelig ikke været ulykkelig!" spurgte hun tilslut, da Beppo havde endt sin fortælling.

Gutten rystede forbauset paa hovedet. "Nei! Iet ikke. Hvorfor skulde jeg være ulykkelig? Gud har altid sørget for mig. Pleiefar havde ret; jeg har altid haft grund til at være taknemmelig mod den himmelske fader."

Else sænkede sit lyslokkede hoved og blev rød i kinderne. Hun maatte atter tænke paa, hvor lidet hun havde lignet Beppo.

J dette øieblik stansede en mand foran

dem og sagde: "Vil I ikke kjøbe karamelli, mine damer?"

Karamelli er syltede frugter, som sælges i Venedig.

"O, frøken", udbrød Else, "maa jeg ikke faa lov til at kjøbe karamelli? Papa gav mig penge, før jeg gik ud. Beppo maa faa nogen. Faar jeg ikke lov?" tilføjede hun paa tyst.

"Jeg tænker, gutten heller vil have noget ordentlig mad at spise", svarte frøkenen paa italiensk. "Er det ikke sandt min gut!"

Beppos ansigt havde skraalet af lykke, men nu var det atter, som det mørkede.

"Nei, han vil heller have karamelli! Er det ikke sandt Beppo? Skal jeg ikke kjøbe for dig?"

"Jo men bare lidt, og hvis det ikke koster for meget. Antonio vilde saa gjerne have det. Det er ikke lang tid, siden han sagde: 'Jeg haaber, at jeg ialfald en gang i mit liv maa komme til at smage karamelli.'"

"Ja, han skal faa", jublede Else, "men du ogsaa!"

"Nei, ikke jeg. Det vil blive altfor dyrt, men — — o hvor lykkelig Antonio vil blive, hvis De vil kjøbe til ham!"

"Det er pent af dig, at du tænker paa andre og glemmer dig selv", sagde den dame, som fulgte Else, og hun søgte nu ikke længere at hindre den lille pige i hendes ønske.

"Men vi har endnu en forretning at afgjøre. Vi maa betale dig for dine maiskorn, og vi kan gjerne ogsaa kjøbe resten af, hvad du har, og give det til duerne. Er det ikke nok, naar du faar en lira for altsammen?"

"En lira!" udbrød Beppo forstrækket. "Det er altfor meget! Jeg forlanger ikke engang halvdelen."

Damen tog frem sin pengepung og rakte gutten en pengeseddel. "Tag den", sagde hun, "og kjøb dig noget god mad til imorgen."

O, hvor jublende glad Beppo var. Han var næsten ikke istand til at faa stammet frem sit hjertes tak.

"Vi bliver en god stund i Venedig", sagde damen, og jeg haaber, at vi faar se dig igjen — altsaa paa gjen syn, min brave Beppo!"

"Der har du din Tetta", sagde Else. "Jeg skal se efter dig fra vinduet. Du ved, hvor vi bor. Og saa kan vi nikke til hverandre. Jeg skal fortælle altsammen til papa — — —."

Lad mig faa smage

Regimentets yngste tambur.

Beppo blev længe staaende og se efter Else og hendes lærerinde. Det var for ham, som om han skulde skilles fra gamle venner. Men saa kom han pludselig til at tænke paa de deilige karamelli og de mange penge, som han havde faaet; han havde endnu aldrig i sit liv eiet saa meget. Jublende skyndte han sig til Antonio for at give ham den deilige frugt; men Antonio vilde ikke paa nogen maade tage imod det; ialfald skulde Beppo dele med ham, og gutten maatte finde sig i, at Toni plukkede ud de største og deiligste frugt til ham og med straalende ansigt sad og saa paa ham, mens han nød dem. Først derefter vilde Antonio røre de deilige sager. Og Beppo kunde ikke komme med nogen indvendinger. Han saa, hvor overstrømmende hans stakkars ven var.

* * *

Nogle dage gik hen. Som saa ofte i disse dage stod Beppo i en af sine ledige stunder i den brede gade ved den store kanal og saa længselsfuldt op til det hotel, hvor Else boede. Ved siden af ham sad Antonio paa en stenhaug og saa mangan gang paa sin ven med et rent vemodigt blik. Han var ikke istand til at tænke klart; men han havde alligevel en dunkel følelse af, at han ikke længere var det største og bedste for Beppo; han frygtede for, at en henrivende liden skikkelse havde sneget sig ind i hans hjerte og trængt den stakkars Toni tilside derinde. Beppo havde allerede mere end en gang fortalt sin ven alt; han havde gjentaget for ham hvert eneste ord, som den lille pige og hendes lærerinde havde beskrevet med ham, og hans fortælling endte altid med Elses ord: „Jeg skal se efter dig fra vinduet. Du ved, hvor vi bor. — Og saa kan vi nikke til hverandre.“

(Fortsættes.)

Nogle træk fra dronning Victorias liv.

Hvem har ikke hørt om de store festligheder i England i anledning af, at dronning Victoria har regjeret i 60 aar. Nu da alles opmærksomhed paa en saa særlig maade er henbragt paa hende, og alle blade er fulde af beretninger om hende og hendes tidligere liv skal ogsaa vi meddele lidt, taget fra et svensk børneblad.

Den 24de mai 1819 fødtes i det gamle Kennington palads i London en liden pige, som i daaben fik navnet Victoria. Hendes forældre var hertugen og hertuginde af Kent, hendes bedstefar den gamle kong Georg den 3die. Ingen anede dengang, at hun skulde blive dronning af England, thi hun havde to onkler ældre end hendes far, der begge havde ret til kronen.

Den lille prinsesse fik en meget omhyggelig opdragelse og blev vernet om med den varmeste kærlighed fra forældrenes side, især var hun sin fars yndling, og han tilbragte hver ledig time i at sysselsætte sig med hende. Han døde, mens prinsessen var ganske liden, og saa hvilede hendes opdragelse alene paa moderen.

Hun var et livligt og elskværdigt barn; hun løb omkring i slottets sale og tillige ude i parken, og der lagdes ikke noget utidigt baand paa hende.

Allerede som ganske liden fik hun tage smaa rideture paa et lidet æsel ude i parken, mens hendes mor eller en hofdame gik ved siden. Naar da folk hilsende paa den lille rytterste, nikkede hun venligt og raabte „goddag“, og saa lærte man snart at holde af det elskværdige barn.

Allerede tidlig viste hun sig som et meget flittigt barn, læste sine lektur med lyst og iver og havde ogsaa fornøjelse af haandarbejde. Men naar læsningen var over, skyndte hun sig ud i haven for at vande sine blomster, og da kunde det nok hændes, at spødderne fik sin del af vandet ogsaa. Hun var albrig uvirksom, altid havde hun noget at stille med.

Mor og prinsessen blev ældre og forstandigere. Flere af dem, som stod mellem hende og kronen, var døde, og det engelske folk begyndte mere og mere at sætte sig ind i den tanke, at hun en dag skulde blive Englands dronning. Hun forundrede sig over, at man syntes at vise hende større opmærksomhed, men hendes mor forklarede ikke aarsagen for hende.

Hvor prinsesse Victoria viste sig, vandt hun alles hjerter, og snart vidste alle undtagen hun selv, hvilken ophøjelse, der ventede hende. Men hendes forstandige mor, som ønskede at opdrage sit barn til en fordringsløs alvorlige pige, ventede til hendes tolvte fødselsdag med at underrette hende herom; men da troede hun, at tiden var kommet, og at hun ikke længere burde skjule det.

Hun lagde derfor et flegtregister over det eneste kongehus ind i sin datters historiebog, og der stod da hendes navn, som den nærmeste arving til tronen.

Da den unge prinsesse næste gang kom til sin undervisning, fandt hun et papir, som hun ikke havde seet før.

„Hvad er dette?“ spurgte hun sin lærerinde, „det har jeg ikke seet før.“

„Det har heller ikke været nødvendigt før“, blev svaret.

Prinsessen læste det, saa op og sagde:

„Jeg ser, at jeg skaar tronen nærmere, end jeg troede.“ Saa lagde hun sin haand i lærerindens og vedblev:

„Jeg vil blive en god dronning. Nu ved jeg, hvorfor De har villet lære mig saa meget. Hidtil har jeg læst, fordi De ønskede det, nu forstaar jeg bedre. Jeg vil prøve at gjøre mig værdig til den plads, jeg skal indtage.“

Den 20de juni dette aar, var det netop 60 aar siden den 18-aarige prinsesse Victoria tidlig en mor; en blev bakt op af sin søvn med det budskab, at to fornemme herrer vilde tale med hende. Da hun traadte ud af sit soveværelse i sin morgentjule, modtoges hun med den underretning, at hendes onkel, Wilhelm den IV, var død, og at hun var dronning over 180 millioner undersaatter.

Den ene af de to herrer var erkebiskopen af Canterbury. Saa snart den unge dronning havde hørt, hvad sendebudene havde at sige hende, vendte hun sig mod erkebiskopen med de ord:

„Bed for mig. Deres naade!“ Og nu bøjede de tre knæ ved siden af hverandre, og bad, at Gud med sin naade altid maatte være med den unge kvinde, for hvem der nu var lagt saadan stor opgave.

Saa satte den nye dronning sig ned for at skrive et brev til den stakkars enke-dronning. Det var et hjærtligt brev, og udenpaa skrev hun: „Til hendes majestæt dronningen“. Man mindede hende om, at hun nu selv var dronningen og den anden enke-dronning.

„Jeg ved det“, svarte hun, „men jeg vil ikke være den første, som minder hende derom.“

De to herrer fjernede sig, og den unge dronning gik op for at klæde sig og fortælle sin mor, hvad der var hændt. Men hun fik ikke lang tid hertil, allerede kl. 9 anholdt

premiereministeren om foretræde, og ved elbetiden kom Englands stormænd for at deltage i dronning Victorias første raad. Den ene efter den anden traadte frem, bøjede sig dybt, kysede hendes haand og lovede hende trofskab. Saa satte hun sig ved det lange raadsbord og holdt sit første raad.

Et aar senere fandt den høitidelige kroning sted i den prægtige domkirke i Westminster. En ny krone blev forfærdiget, thi den gamle var for stor og tung for hende. Blot juvelerne til denne krone kostede henved to millioner dollars.

Den unge dronning laa paa knæ i kirken og bad. Saa sagde erkebiskopen med høj røst: „Her fremstiller jeg for eder dronning Victoria, herskerinde over dette kongerige, er alle tilstedeværende villige til at hylde hende, som eders dronning?“ Da fra tusinde menneskers bryst lød det: „Gud velsigne dronningen!“ Trompeterne klingrede, trommehvirlen lød, og den elskelige unge kvinde, som stod der, følte, at hun nu virkelig var Englands dronning.

Efter præsten lagde hun sin haand paa bibelen og lovede at gjøre sin pligt som dronning over Storbritanien og Irland. Saa satte hun sig paa den samme gamle stol, hvor tre og tredive konger og fire dronninger havde siddet før hende. Erkebiskopen traadte frem og salvede hendes bande og hænder med olie og saa satte han Englands krone paa den unge dronnings hoved.

Af alle de slotte, dronning Victoria eier, er Windsor det smukkeste. Der opholder hun sig helst og der modtog hun ogsaa aaret efter besøg af sin fætter, prins Albert af Sachsen Coburg, og inden de skiltes efter nogle ugers forløb, havde de lovet at elske hinanden i sorg og glæde og være hinandens hjælp i livet. Dette løfte holdt de trofast og levede et lykkeligt ægteskab med hverandre. De har haft ni børn i sit ægteskab. Den ældste er prinsesse Victoria, gift med den tytte kronprins Fredrik, der ogsaa blev kejser en kort tid, hvorfor hun nu efter sin mands død kalder sig kejserinde Fredrik; hun er mor til den nuværende tytte kejser.

Hvem var han?

Historie fra det gamle Vinland.*)

Slutningen af Olav den helliges tid blev Gudleif Gudlaugsøn af stormen drevet mod en kyst, som antagelig har været Georgia i Nordamerika.

Der blev Gudleif med sine mænd fangede af de indfødte. Medens disse raadslog om fangernes skjæbne, kom en ny flok skrællinger til og i spidsen for dem en høi, staselig mand med hvidt haar, der lod til at være deres høvding.

Han henvendte sig til islændingerne paa deres maal, og da han fik vide, hvem de var, spurgte han efter forskellige mænd paa Island, hvem han uavgav. Hans indflydelse mellem de indfødte bevirkede, at islændingerne fik lov til at rejse; han sendte gaver og hjælpere med til deres hjem, men sagde ikke sit navn og forbød enhver fra Island at komme til ham, da han ikke kunde svare for de indfødte.

Men da Gudleif kom hjem og fortalte om skrællingernes høvding, antog man, at det var Bjørn Breidvikingakappe, der for 30 aar siden var draget fra Island og fra hvem man intet havde hørt.

Et godt raad.

Med en flaske honning fanges flere fluer end med en tønde edikke. Glem det ikke! Du udretter saa langt mere ved at være kjærlig og venlig end ved at være slem og grædten og ond. Husk paa dette, naar du er sammen med dine søstende, husk paa dette, naar du er sammen med dine kamerater! Husk paa det nu, mens du er barn, og husk paa det, naar du bliver voksen. Du har altid brug for dette raad. Ja glem det endelig ikke.

*) Efter Poulsens Norges historie.

Alene i Skolestuen.

(Se billedet.)

Skolelæreren er bleven hentet ud, og gutterne er alene i skolestuen. De ved, at han neppe kommer tilbage saa snart, og derfor føler de sig trygge.

En af dem sidder noksaa pent og læser sine lekker; men flere andre vil benytte leiligheden til at faa sig lidt moro. En af dem har i kathedret fundet et par briller, og dem tager han paa; men han har ogsaa fundet noget andet, som er endnu mere interessant end brillerne, og det er lærerens snustobakksdaase, og den hyder han sine kamerater af. Snart sidder de vel alle fire og nyser, saa taarerne triller af øinene paa dem. Bare de ikke ogsaa kommer til at nyse, efterat læreren er vendt tilbage! Det er vel fare for det!

Ja, det er morsomt; men snilde, lydige gutter er det nu flettes ikke.

Opløsning paa billedgaade i nr. 38.

Har en sagt **a**, faar en nok ogsaa sig **b**.

Bogstavgaader.

1 7 4 6 og 7 8 4 7 er to navne. 1 5 8 2 og 7 4 9 to fugle 6 4 2 har vi om vinteren. 5 3 2 er en legemsdel. Juleens har 3 2 9 2. Du maa ikke være nogen 8 7 3. Det hele 1 2 3 4 5 6 7 8 9 er en svensk by.

H L.

1 2 9 er en drif. 4 3 1 en af de første mennesker. 2 6 7 5 en legemsdel. 7 6 1 8 10 et sprog. 2 3 4 1 et husdyr. 5 6 7 1 hentes i Spanien. 6 7 9 10 et maal. 1 8 og 9 10 og 10 8 er tre 1 6 7. 10 8 7 3 10 en stor elv. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 et græsset landstøb.

H L.

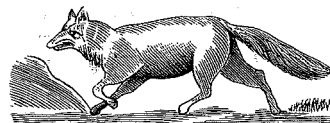
Billedgaade.

S

T

R